

Výrok

Směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách, čl. 19 odst. 1 druhý pododstavec SEU a článek 47 Listiny základních práv Evropské unie musí být vykládány v tom smyslu, že se neuplatní v rámci sporu týkajícího se stanovení soudní příslušnosti v případech souvisejících věcí, jelikož uvedený spor nespadá do působnosti směrnice 93/13.

(¹) Úř. věst. C 330, 2.10.2017.

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná (Vilniaus apygardos administracinis teismas – Litva)
dne 3. listopadu 2017 – Baltic Media Alliance Ltd. v. Lietuvos radijo ir televizijos komisija**

(Věc C-622/17)

(2018/C 052/19)

Jednací jazyk: litevština

Předkládající soud

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Účastnice původního řízení

Žalobkyně: Baltic Media Alliance Ltd.

Žalovaná: Lietuvos radijo ir televizijos komisija

Předběžné otázky

- 1) Vztahuje se čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU (¹) ze dne 10. března 2010 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb pouze na případy, kdy přijímající členský stát hodlá pozastavit televizní vysílání a další vysílání, anebo se vztahuje i na ostatní opatření přijatá přijímajícím státem, aby jiným způsobem omezil svobodu příjmu televizních programů a jejich přenos?
- 2) Musí být bod 8 odůvodnění a čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU ze dne 10. března 2010 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb vykládán v tom smyslu, že zakazuje přijímajícím členským státům, aby poté, co zjistily, že obsah ve smyslu článku 6 této směrnice byl odvysílán, předán k distribuci a distribuován v rámci televizního programu dále vysílaného či šířeného přes internet z členského státu Evropské unie, přijaly bez splnění podmínek stanovených v čl. 3 odst. 2 této směrnice takové rozhodnutí, jako je rozhodnutí podle čl. 33 odst. 11 a čl. 33 odst. 12 bodu 1 Litevského zákona o poskytování informací veřejnosti, tj. rozhodly se subjektům provozujícím další vysílání na území přijímajícího členského státu a jiným osobám poskytujícím služby spočívající v distribuci televizních programů přes internet prozatímně uložit povinnost, podle níž mohou televizní program dále vysílat či distribuovat přes internet pouze v rámci balíčků televizních programů za příplatek?

(¹) Úř. věst. 2010, L 95, s. 1.

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Giudice di Pace di Roma (Itálie) dne 3. listopadu
2017 – Alberto Rossi a další v. Ministero della Giustizia**

(Věc C-626/17)

(2018/C 052/20)

Jednací jazyk: itaština

Předkládající soud

Giudice di Pace di Roma

Účastníci původního řízení

Navrhovatelé: Alberto Rossi a další

Odpůrce: Ministero della Giustizia

Předběžné otázky

- 1) Zahrnuje pojem „zaměstnanec s pracovním poměrem na dobu určitou“ podle ustanovení čl. 1 odst. 3 a článku 7 směrnice 2003/88/ES⁽¹⁾, ve spojení s ustanovením 2 rámcové dohody o pracovních poměrech na dobu určitou, provedené směrnicí 1999/70/ES⁽²⁾, a čl. 31 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie, službu smírčího soudce, který je v této věci navrhovatelem?
- 2) V případě kladné odpovědi na první otázku, je možno pro účely uplatnění ustanovení 4 rámcové dohody o pracovních poměrech na dobu určitou, provedené směrnicí 1999/70, považovat řádného soudce nebo soudce „v taláru“ za srovnatelného zaměstnance v pracovním poměru na dobu neurčitou ve vztahu k zaměstnanci v pracovním poměru na dobu určitou, kterým je smírčí soudce?
- 3) V případě kladné odpovědi na druhou otázku, představuje odlišný postup při náboru řádných soudců do stálého poměru, v porovnání se zákonem stanoveným postupem výběru pro účely náboru dočasných smírčích soudců, objektivní důvod ve smyslu ustanovení 4 bodu 1 nebo 4 rámcové dohody o pracovních poměrech na dobu určitou, provedené směrnicí 1999/70, pokud jde o opodstatněnost neuplatnění – v rámci vnitrostátní judikatury, tj. rozsudku Corte di Cassazione a Sezioni unite (plénium kasačního soudu, Itálie) č. 13721/2017 a stanoviska Consiglio di Stato (Státní rada, Itálie) č. 464/2017 ze dne 8. dubna 2017 – stejných pracovních podmínek vztahujících se na srovnatelné řádné stálé soudce i na smírčí soudce, jakož i opodstatněnost neuplatnění preventivních a sankčních opatření proti zneužívání smluv na dobu určitou, ve smyslu ustanovení 5 rámcové dohody o pracovních poměrech na dobu určitou, provedené směrnicí 1999/70 a čl. 5 odst. 4a legislativního nařízení č. 368/2001, který tato pravidla provádí do vnitrostátního právního řádu, s ohledem na skutečnost, že ve vnitrostátním právu neexistuje žádná základní zásada ani ústavní pravidlo, jež by mohly odůvodnit jednak diskriminaci týkající se pracovních podmínek, jednak úplný zákaz změnit dočasnou službu smírčích soudců na stálý služební poměr, a to i s ohledem na předchozí vnitrostátní právní úpravu (článek 1 zákona č. 217/1974), v níž bylo již stanoveno zrovnoprávnění pracovních podmínek a přeměna pracovního poměru čestných soudců, kteří opakovaně vykonávali své funkce na dobu určitou, na pracovní poměr na dobu neurčitou?
- 4) V každém případě v situaci, o jakou jde v projednávané věci, brání čl. 47 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie a pojem nezávislý a nestranný soud podle práva Evropské unie tomu, aby smírčí soudce, který má zájem na konkrétním rozhodnutí sporu ve prospěch navrhovatele, jenž jako svou jedinou práci vykonává stejnou soudcovskou funkci jako uvedený smírčí soudce, nahradil zákonného soudce z důvodu, že nejvyšší italský justiční orgán – Corte di Cassazione a Sezioni unite (plénium kasačního soudu) odmítl zajistit účinnou ochranu dovolávaných práv, čímž zákonnému soudci uložil povinnost, aby se v případě podaného návrhu k přiznání dovolávaného práva prohlásil nepřislušným, přestože základ předmětného nároku – kterým je v projednávané věci náhrada platu za dovolenou – spočívá v primárním a sekundárním právu Evropské unie, a že „unijní“ právo má vůči státu přímý účinek? V případě, že Soudní dvůr potvrdí rozpor s článkem 47 Listiny, vnitrostátní soud též požaduje, aby Soudní dvůr určil, jaké jsou vnitrostátní prostředky nápravy, kterými lze předejít tomu, aby porušení ustanovení primárního práva Unie vedlo ve vnitrostátním právu k úplnému odepření ochrany základních práv zaručených v projednávané věci unijním právem?

⁽¹⁾ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES ze dne 4. listopadu 2003 o některých aspektech úpravy pracovní doby (Úř. věst. 2003, L 299, s. 9).

⁽²⁾ Směrnice Rady 1999/70/ES ze dne 28. června 1999 o rámcové dohodě o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené mezi organizacemi UNICE, CEEP a EKOS (Úř. věst. 1999, L 175, s. 43).